

PETRUȘ ANDREI

Și vremea nu mă
vremuiește...

(65 de poeme)

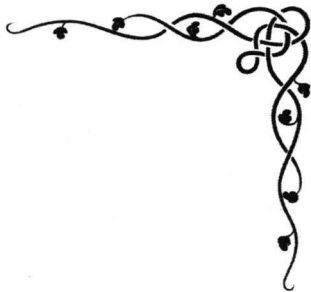
**Editura Sfera
Bârlad - 2011**

PETRUȘ ANDREI

Și vremea nu mă vremuiește...

Tehnoredactare: Bogdan Artene

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANDREI, PETRUȘ

Și vremea nu mă vremuiește... : 65 poeme / Petruș Andrei.

- Bârlad : Sfera, 2011

ISBN 978-606-573-077-9

821.135.1-1

Cartea a apărut sub egida și cu sprijinul financiar al
„Academiei Bârlădene”

<https://biblioteca-digitala.ro>

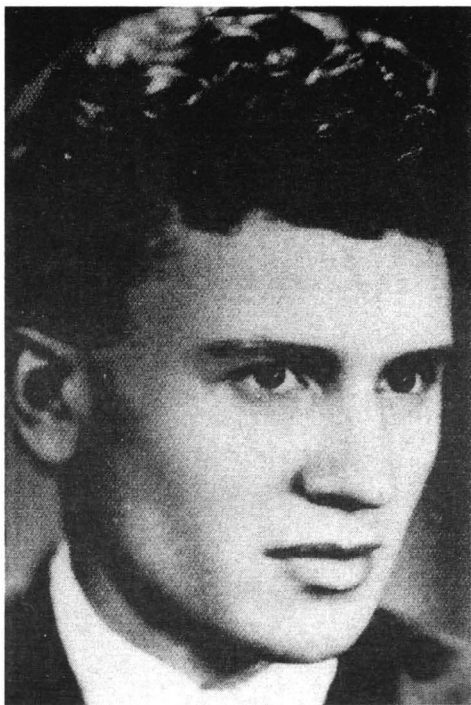
PETRUȘ ANDREI

***ȘI VREMEA NU MĂ
VREMUIEȘTE...***

(65 de poeme)

**EDITURA SFERA
BÂRLAD – 2011**

Când eram fecior la tata...

Student în anul I la Facultatea de Filologie de la
Universitatea „Al. I. Cuza” - Iași

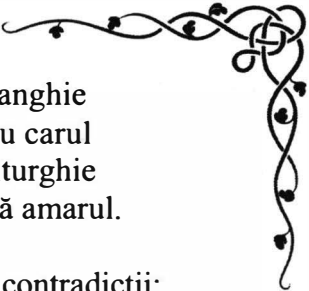
1 iunie 1946

Se pârguiau cireșii în grădină –
Era-n amurg și liniștea ca mierea –
De sus cernea o tainică lumină
Când țipăt de copil spărgea tăcerea.

Veni, spre seară, prima ursitoare:
– Va fi frumos, plăcut și bun de gură,
Va spune câte-n lună și în soare
Și va fi dat, de mic, la-nvățătură!

A doua și-a rostit și ea menirea:
– Va fi om drept, nu va iubi minciuna,
La mare preț va așeza iubirea
Că, de iubit, iubi-va totdeauna!

A treia însă s-a simțit frustrată
Că n-a rostit ea cea dintâi Cuvântul
Și a menit cu totul siderată:
– Va colinda în lung și lat pământul,

De multe ori va fi la ananghie
Iar neprieteni va avea cu carul
Și va mai da și câte-o liturghie
Când va-neca în lacrimă amarul.

Va fi, o viață, ghem de contradicții:
Păgânul sfânt și pătimaș ascetul,
Va crede în minuni și superstiții...
Și-n clipa-aceea se născu POETUL!

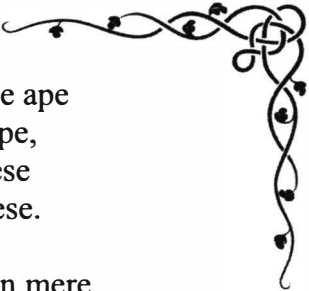
Poveste

Eu vin de unde se bat munții
Izbindu-se cu latul frunții
Și-n ochi izvoarele mai poartă
Cu apa vie, apa moartă.

Un cal înaripat mi-aduce
Smicelele din mărul dulce
Și-mi bate noaptea la fereastră
Albastră pasărea măiastră.

De ostenesc cu zmeii-n luptă,
Beau urma pașilor de ciută
Să mă prefacă în vioară
Ori, într-o criptă, lăcrămioară.

În urmă las, spre culmi înalte,
Tărâmurile celelalte
Și pajura în plisc mă prinde
Cerând de zor să-i dau merinde.

Când luna trece pod de ape
Și cerbii vin să se adape,
Din umbra cetinilor iese
Cioporul ciutelor mirese.

Atunci închid castele-n mere
Ca să le fac din nou castele
Și Sfintei Vineri cer minune
Să cânt ca de pe altă lume:

Să fac, din vis, împărăție,
Din apă moartă, apă vie,
Din zi cernită, sărbătoare,
Din crengi uscate – pomi în floare.

Mezina Craiului, nurlie,
Ce, cu-n sărut, mă reînvie,
Din lungul somn ea mă trezește
Și vremea nu mă vremuiește.

La drum iau arme ruginite
Și cele haine ponosite
S-ating lumina de pe creste...
Și, dacă plec, rămân poveste.

Poetul

Își risipește vara iar macii pe coline
Privighetoarea slavei își dăruiește cântul
Și înflorind în suflet iar gândul către tine
În purpură se-mbracă doar cumpănind
cuvântul.

Se oglindesc în soare câmpii de ape calme,
Splendori, candori și sunet serbează dimineața,
Să alungăm, din minte, insulte și sudalme
Că strică armonia și întinează viața.

Poetul vrea să uite a lumii răutate,
În vremea vieții sale nu asta i-i menirea,
Gâlceavă, clenci sau pizmă să fie deci uitate
Și-n vers deplin să cânte: frumosul și iubirea.

Steaua poetului

Gândul cel neadormit
Mână oile cernite
Când, spre culme, s-au pornit
Umbre, vise risipite.

Doarme crugul cerului,
Unduind în ape line,
Steaua păcurarului
În văpaia lunii pline.

Când, la ziuă, stele pier
Sus, pe bolta cea senină,
Mai rămâne-aprinsă-n cer
Doar a bardului lumină.

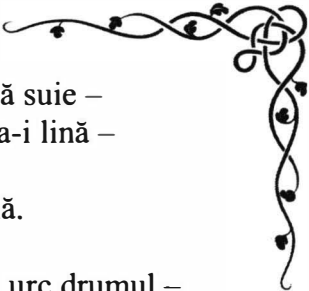
Drumurile mele

Dintre drumuri desfundate
Care pașii mi-nglodară
Multe astăzi sunt uitate,
Plugul timpului le ară.

Drumul din copilărie
Ce-mi lăsa ograda goală,
Se găti cu pălărie
Și-ntr-o zi plecă la școală.

Mai târziu, alt drum de țară
Și-a dat duhul lâng-o casă,
Pomul dragostei de-o vară
Frunza-n prag și-acum i-o lasă.

Iar un altul ochiu-mi scoate
Că-mi făceam pe dânsul masul...
Unde-s drumurile toate
Ce mi le-am bătut cu pasul?

Cel de azi pe culmi mă suie –
Drumu-i lin când viața-i lină –
Și-mi aleg o cărăruie
Ce-i scăldată în lumină.

Ce mai vreau? Să mai urc drumul –
Unul neștiut mai este –
Și-am să merg pe-acela unul
Până intru în poveste.

Sfaturi

Ca să compui o poezie
Mai de nimic nu ai nevoie,
Nu-ți trebuie filosofie
Și nici hatâr sau bunăvoie,

Nici bani cu carul, nici palate,
Nici slujbe pe la mânăstire,
Nici haruri binecuvântate,
Nici vreo poveste de iubire,

Doar o scânteie izbucnită
Din magma-ncinsă de sub frunte
Și-o năfură de dinamită
Ce poate dărâma un munte.

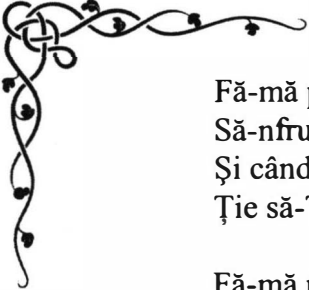
Rugăciune

Deznădejdea prinde gură,
Apa vie-n puțuri seacă,
Din eresuri și natură,
Prigoniți, cocorii pleacă.

Doamne, lasă-mi visuri încă –
Lumânări aprinse-n cale –
Să cioplesc și eu în stâncă
Templul bunătății Tale.

Lasă-mi sufletul să simtă
Valul dulce al iubirii,
Mă alină și m-alintă
Cu aripa nemuririi.

Fă-mă pulbere de stele
Ca să luminez în beznă
Toate gândurile mele
Și catifelata gleznă.

Fă-mă pasăre-n furtună
Să-nfrunt ploile și vântul,
Și când fulgeră și tună,
Ție să-Ți aud Cuvântul.

Fă-mă pagină de carte
Să dezmierde și s-aline
Pe cei dragi, rămași departe,
Când și-or aminti de mine.

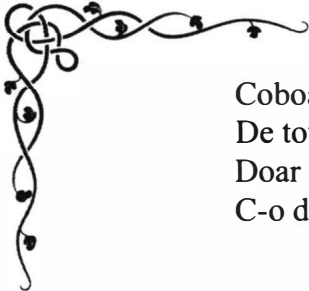
Romantică

În noaptea albastră
Un zbor de idee
Momind la fereastră
Un nud de femeie.

O noapte tăcută
Ca gura ce-ar bea
Pahar de cucută
Din inima mea.

Un vâl de pudoare
Pe-un trup ca arama
Și-atâta splendoare
Când cade năframa.

Un tigru de miere
Alunecă lin
Pe-o stinsă durere
Din câmp de pelin.

Coboară din stele
De tot despletită
Doar una din iele
C-o dulce ispită.

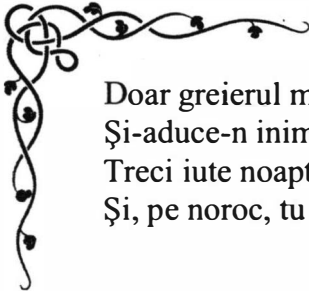
Nocturnă

Cum plânge noaptea stropi de întuneric,
Nomazi ștregari se joacă-n fața lunii
Dar trec îndată spre genunea lumii
Ca un regret pe fața unui cleric.

Hlamida noptii-i toată bani de aur
Cu ei poeții să-și hrănească visul
Când gândul lor cutreieră abisul
Să dezvelească tainicul tezaur.

Se-ntinde umbra peste mânăstire,
Sinistru geme zburătoarea noptii,
În cei ce-s vii ca să trezească morții
Ca după slujba lor de pomenire.

Mai trec călugări iuți ca liliicii
Să-și îplinească zilnica menire
Și plânge-un înger peste mânăstire
Și-n gând mâhnit cornițe scot culbecii.

Doar greierul mai cântă-n strana nopții
Și-aduce-n inimi iarăși dor de viață...
Treci iute noapte! Fă-te dimineață
Și, pe noroc, tu fă să-mi cadă sorții.

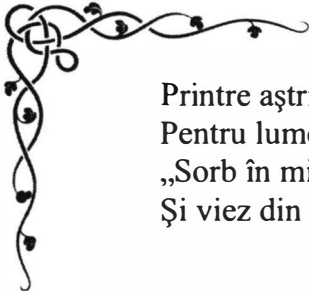
Cântecul nopții

Îmbătăta-i noaptea de lumini,
Cânturi multe zămislite-n sfere
Iar pe boltă înfloriții crini
Umplu lumea largă de mistere.

În luceferi izvorăsc fântâni,
Dinspre rai un blând zefir adie
Și-n cavatul argintatei stâni
Prinde viață dulce melodie.

E balsam pe sufletul rănit,
Cânt duios ce urcă până-n stele,
De-amăgiri și suferinți hrănit,
Izvorând și-n lacrimile mele.

În clepsidră clipele se scurg
Și mă rog asemeni unui cleric,
Implorând pe astrul Demiurg
Să-mi astâmpăr setea de-ntuneric.

Printre aștri și eu un pulsar
Pentru lumea care va să vină:
„Sorb în mine flăcări ce răsar
Și visez din propria Lumină”.

Cântec de lună

Foaie verde mătrăgună
M-a rănit un ciob de lună
Într-o noapte de-nviere
Și din răni îmi curge miere.

Trebui-mi-ar praf de stele
Să fac leac rănilor mele.
Nopți de-a rândul tot cutreier
Ca să aflu vraciul greier

Să-mi descânte, să-mi vrăjească
Sufletul să-mi oblojească
Dar nu aflu, câtu-i veacul,
Inimii rănite leacul

Decât numai nopți cu lună
Și-un pahar de mătrăgună.

Aș pleca într-o ispită...

Aș mânca
zăpadă friptă
și-a mea inimă
pe plită
ca să fie
pedepsită;

și-aș pleca
într-o ispită
lâng-o salcă
despletită
pe o vale înflorită;

și aș prinde
în cuvinte
toate-aducerile-aminte,
lacrimile
pe morminte;
și le-aș pune
într-o carte

și-aș trimite-o
mai departe;

și-aș trăi,
trăi-mi-ar cartea
și-aș muri,
muri-mi-ar moartea.

Ars amandi

Când pe buze ucigașe
Tainic înflorește-un lied
Șoapte dulci și mâini gingașe
Geana nopții o închid.

Mă cutremură atingeri,
Mă-nfioară mângâieri,
Mă desfată cor de îngeri
Mai mult astăzi decât ieri.

Totul curge; numai timpul
Peste toate e stăpân,
După ce urcăm Olimpul
Doar cântările rămân.

În lumina sepulcrală
Migălim un capitel,
Înălțând o catedrală
Pe-o ruină de bordel.

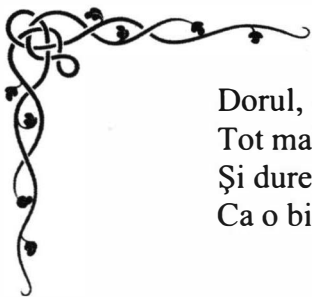
Anamneză

Din imperiile ceții,
Susținând poveri de biruri,
Trec, plutind pe cerul vieții,
Anii osteniți în șiruri.

Cine știe începutul
Până-n marginile sale?
Toate își plătesc tributul
Într-a lacrimilor vale.

Când înaripatul crainic
Îmi va dezveli misterul,
Cerul eului meu tainic
Fi-va mai aprins ca cerul.

În deșertul depărtării,
Floarea florilor învinge
Și în albia uitării
Amintirea nu se stinge.

Dorul, floare de lumină,
Tot mai stăruie-n cărare
Și durerea o alină
Ca o binecuvântare.

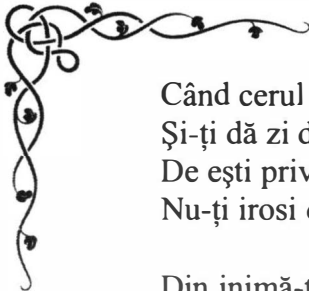
De ești privighetoare, cântă

De ești un fir de iarbă crudă
Crescut pe-un tănuit mormânt,
Fă astfel ca să se audă
Suspînul celui din pămînt.

De ești izvor, tu izvorăște
Cu susur argintiu și clar
Iar, de ești șarpe te târăște
Perfid, tăcut și solitar.

De ești o apă curgătoare,
Adună lacrimile-n val
Din sălciile plângătoare
Rămase singure pe mal.

Când soarta-ți zvârle o mînușă
Și nu mai crezi în legi și-n neam,
Când Dumnezeu ți-nchide-o ușă
Deschide, tot atunci, un geam,

Când cerul te binecuvântă
Și-ți dă zi după zi în dar,
De ești privighetoare, cântă,
Nu-ți irosi divinul har.

Din inimă-ți curg stropi de sânge
Că-i greu să fii și pământean
Dar, de ești lacrimă, tu plânge
Să mi te vindeci de alean,

Iar, de ești om, atunci iubește
Că din iubire ești născut
Și ce ai de trăit trăiește
Ca-n Raiul mai demult pierdut.

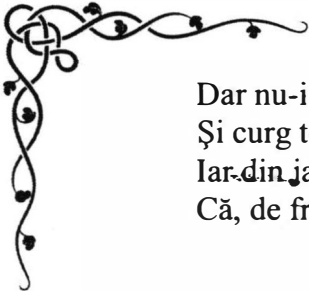
De-ar fi...

De-ar fi toamna primăvară,
Iarna de-ar uita să vină
Și de-ar fi o lungă vară
Iar în jur numai Lumină,

Eu m-aș face adiere
De petale-nmiresmate
Și-n crepusculul de miere
Ca o ploaie m-aș abate.

Tu ai ști, privind în zare,
Că se-ntâmplă o minune
Și, oprindu-te-n cărare,
Mâna streășină ai pune.

Dar apoi, luându-ți seama,
Că ți s-a-nnorat vederea,
Ți-ai sălta la ochi năframa
Altor ochi s-scunzi durerea.

Dar nu-i toamna primăvară
Și curg toate-n timp, cu rândul,
Iar din iarnă nu faci vară
Că, de frig, ți-ngheață gândul...

De-aș pune satul meu într-o pictură

De-aș pune satul meu într-o pictură,
Prim-planu-ar fi o casă cu grădină,
Apoi un cer înalt și-o zi senină
Și-un câine ca să latre-n bătătură

Și-o noapte-aș desena cu lună plină
Și doi îndrăgostiți stând gură-n gură
Luându-și sfânta cuminecătură
Blagosloviți de-a norilor regină,

Aș zugrăvi și-un câmp cu maci sălbatici
Și caii albi, trecând în zbor, lunatici,
Fântâna de la poartă și cuptorul.

Iar de n-o fi prea încărcat tabloul,
Copilăriei i-aș picta ecoul
Dar mai presus de toate-ar fi izvorul.

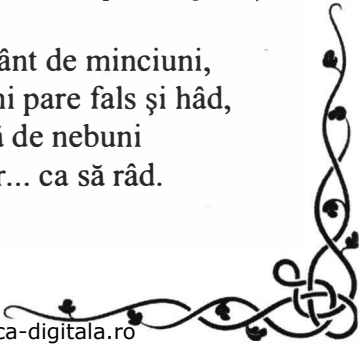
„Pe culmile disperării”

Doamne, cât de triste-s toate-n jur,
Plouă peste Țară cu dureri,
Cu funingini peste albul pur
Și necazuri mult mai mari ca ieri.

Am ajuns atâta de săraci
Că găsim mâncare prin gunoi
Și plătim coșcarilor haraci
Să legifereze biruri noi.

M-aș lipsi de hrana de sărac –
Tot învățul are și dezvăț –
Și m-aș spânzura de un copac
Dar n-am bani să-mi cumpăr un juvăț.

Până-n gât sătul sânt de minciuni,
Totu-n preajmă-mi pare fals și hâd,
Țara mea e-o casă de nebuni
Și mă gâdil singur... ca să râd.

„Nu regret, nu mă jelesc, nu strig”

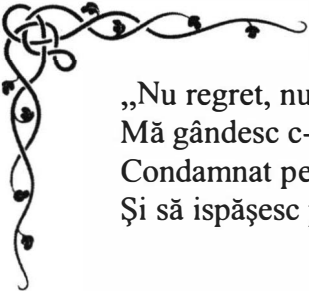
„Nu regret, nu mă jelesc, nu strig”
Rătăcesc prin viață ca Esenin,
Pierd îndată ceea ce câștig
Și mă-negurez și mă însenin.

Mă lovește-o schijă de cuvânt
În auzu-mi când îmi explodează
Și îmi face pulbere un cânt
Care-n miez de suflet mai vibrează.

Mi se pare straniu și nedrept
Că ai fericit pe-un oarecare
Dar, lăsându-mi mie doru-n piept,
Tu mi-ai dat un leac de neuitare.

„Nu jelesc, nu strig, nici nu regret”
Dar în mine plânge o durere,
Caut mângâiere-ntr-un portret
Și în trestii de cuvinte miere.

„Nu regret, nu strig, nu mă jelesc”,
Mă gândesc c-așa a fost să fie,
Condamnat pe viață să iubesc
Și să ispășesc prin poezie!

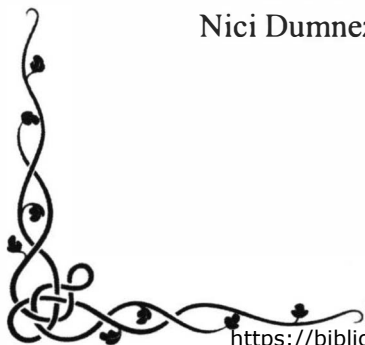
La ușa care-i deschisă

La ușa care-i deschisă
Stă o candelă aprinsă
Cu rază din cer trimisă.

La casa-n care-i lumină
Coboară pacea divină
Și Iisus vine la cină.

La ușa care-i închisă
Stă o pasăre ucisă
Și o lumânare stinsă.

La ușile ferecate
Mai ceva ca-ntr-o Cetate
Nici Dumnezeu nu mai bate.

Un rege...

Un rege, având drept la o statuie,
Ceru să vină-ndată arhitectul
Și,-mpărtășind acestuia proiectul,
A dat poruncă aspră să-l încuie.

Prea multă vreme n-a ținut secretul
Și, cum sculptura i-a ieșit cam șuie,
Artistul a strigat ca să-l descuie
Și-a prins să mi se văicărească, bietul :

Că n-a avut condiții să creeze,
Că adevărul vrând să modeleze
Nu prea i-a fost de ajutor Fortuna...

Văzând-o hâdă și neisprăvită,
Monarhu-a spus că...e desăvârșită:
„Pe mine m-a adus, pe tron, minciuna!”

Încerci să mi te lepezi...

Încerci să mi te lepezi de țărână
Și să te-nalți în nopți cu lună plină
Scăldându-mi-te-n baie de lumină
Și în alint de susur de fântână.

Ești harnic mai ceva ca o albină
Când noaptea și cu ziua se îngână
Și treaba ta nicicând n-o lași din mână
Iar toamna casa ta-i de roade plină.

Dar fă, evlavios, o plecăciune
Și spune, la icoane,-o rugăciune
Că haru-l ai din grație divină.

Iar mie, de-ai s-aduci vreo mulțumire,
Tu răsădește-o floare de iubire
Să știe toți că eu ți-s rădăcină.

Ia-mă, râule, cu tine

Sunt o frunză adormită
Legănată blând de vânt
Ori o pasăre rănită
De-o săgeată de cuvânt.

Sunt abia un strop de rouă
Pe-un trifoi cu patru foi
Sau un curcubeu când plouă
Pe tristețile din voi.

Sunt un albatros în zare
Ori un pescăruș hoinar,
Sunt un om cum e oricare
Înzestrat c-un strop de har.

Ia-mă, râule, cu tine
Ca pe-o lacrimă ce sânt,
La cei dragi, când dorul vine,
Să fiu susur de cuvânt.

Hoinarul singuratic

Călător prin timpul vieții mele,
Hoinăresc pe unde-mi spune pasul
Și-nvelit c-o mantie de stele
Pe sub lună mi-i adesea masul.

Mai e viață-n crengile brumate
Și mai sunt dorințe ne-implinite
Ce vor fi ca frunzele uscate
În tuspatru vânturi risipite.

Fluturii gingași ai amintirii
Se desprind încet din crisalidă
Iar eu bat la porțile iubirii
Dar nu vine nimeni să-mi deschidă.

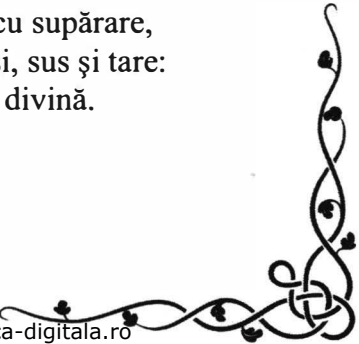
Frumosul

Frumosul e în inimă și-n minte
Și, mai ales, în tot ce ne-nconjoară:
În câmp cu flori și-n pasărea ce zboară,
În zâmbet dar și-n lacrima fierbinte,

În mers felin sau salt de căprioară,
În taina tainițelor din cuvinte
Și-n patima, mocnită-n jurăminte,
Aprinsă de a cerului fecioară.

E-n șoapta glasului ce te-nfioară,
În scâncetul din struna de vioară
Și-n pieptul ce de dor de dor suspină.

De-aceea, dacă nu-i cu supărare,
O spunem iar și iarăși, sus și tare:
Frumosul e-o creație divină.

Focului i-i dat să ardă...

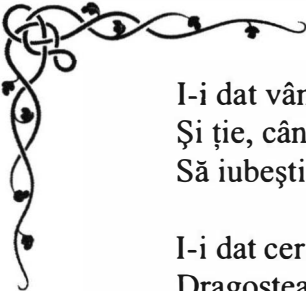
Toate-n lume sunt făcute –
Văzute și nevăzute –
După legi necunoscute

Iar din câte ne-au fost date,
Multe-s neasemănate
Daruri sfinte și păcate.

Într-o bună zi ți-i dată
Viața binecuvântată
S-o trăiești neîntinată.

I-i dat pomului să crească,
Florilor să înflorească
Și focului să-ncălzească.

I-i dat păsării să cânte,
Valului să se frământa,
Iar visul să se avânte.

I-i dat vântului să bată
Și ție, când vezi o fată,
Să iubești numai o dată.

I-i dat cerului să ningă,
Dragostea mereu să-nvingă
Și focul să nu se stingă.

Nouă ne-a dat Domnul harul –
Cremenea și cu amnarul,
Bucuria și amarul.

Și ne-a mai dat noști cu lună,
Ziua rea și ziua bună
Să le ducem împreună.

Și ne-a mai fost dat Cuvântul
Ca să ne rămână Cântul
Cătu-i lumea și pământul.

Evanghelia după Iuda

De două mii de ani eu port povara
Minciunii c-am trădat Învățătorul,
Vânzând, pe treizeci de arginți, Păstorul,
Eu de amar de vreme-ndur ocară.

De nu-ntindeam atunci arătătorul,
Pe când ploua cu ploi de sânge vară,
El nu urca, înspre Lumină, scara
Și nu mai devenea Mântuitorul.

A celorlalți e vina mult mai mare,
Abia la ei e vorba de trădare,
Stârnind, în contra-mi, toată isteria.

Iisus și-a pus, între noi doi, însemnul
Și cu-al său glas blajin mi-a dat îndemnul,
Din inimă, golindu-mi visteria.

Elogiul boemei

– Am auzit c-ai fost boem
Și excelai între pahare,
C-ai scris odată un poem
Cât arde-un muc de lumânare.

Erai, pe-atunci, cam fistichiu
Și-aveai lungi favoriți și plete
Și-nlocuiai un vin târziu
Cu altele mai pe-ndelete.

Contrar oricărei rațiuni,
Vă însoțea și câte-o fată,
Erați „Cei mai frumoși nebuni”
Ai nopților de altădată.

De-aceea, eu cu drag te-ascult
Când povestești cele-ntâmpalte...

– Boema am trăit demult
Și-acum o fac...eternitate...

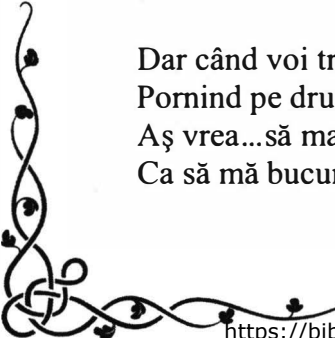
Dorința

De-mi plouă, de o vreme-ntruna
Și sânt atât de otrăvit,
Nu-i că în nori se-ascunde luna
Ci că aici nu-i de trăit.

Și, de un timp, de-mi bate vântul
Și nu-și ia zborul nici un cânt,
Nu-i că mi-a sărăcit cuvântul
Ci că sunt toate la pământ.

De la un timp, se-nchide cerul
Iar viața pare tot mai grea
Că florile mi-ngheață gerul
Și moartea vine să mă ia.

Dar când voi trece de furtună
Pornind pe drumul nesfârșit,
Aș vrea...să mai trăiesc o lună
Ca să mă bucur... c-am murit.

Am vrut...

Lui Valeriu Stancu

Am vrut ca să mai văd o dată satul
Dar nu, ca altădată, doar pe fugă
Șederea mea să fie-un pic mai lungă
Ca să-și aline doru-nstrăinatul.

Când luna-și mână oile în strungă
Și zburătoru-ncepe colindatul,
Dorm împăcați săracul și bogatul
Uitând, un ceas, de cât au strâns în pungă.

Tu, loc natal, ești Steaua mea Polară
Și îmi răasai, în gând, ca-ntâia oară
Eternizându-mi clipa cea fugară.

Măcar de-un strop de liniște-având parte,
Să mă ascund de zgomote deșarte,
De vreți în Rai, veniți aici, la țară.

Neîmplinire

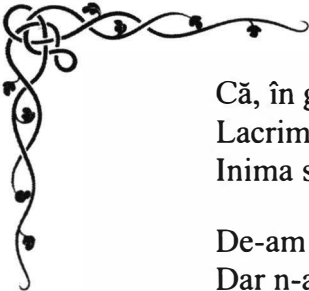
*„Tu Frumoasă-ntre Frumoase
Și ponos între ponoase”
(Calistrat Costin)*

După farmecele tale,
Am umblat și-n deal și-n vale
Și-oriunde-am bănuțit:

În câmpia înflorită
Sau pe marea răscolită
Ori în codru tăinuit.

Pentr-o oră de iubire –
Tu mireasă și eu mire –
Viața-ntregă mi-aș fi dat.

Eram treaz la lumânare
Și nebun în ziua mare
Numai bun de-a fi legat

Că, în gândurile mele,
Lacrimă erai din stele,
Inima să-mi stea în loc.

De-am mai fi avut o seară
Dar n-a fost cine s-o ceară,
Poate-am fi avut noroc.

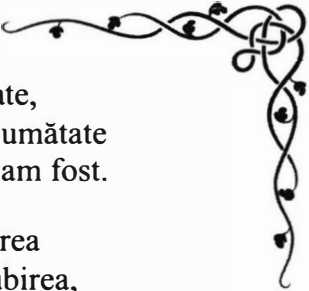
Dar atât a fost să fie
Până-n prag de cununie
Și-apoi visul s-a-ntrerupt

Va fi fost din vreo pricină
De-am rămas fără lumină
Cu tot cerul dedesupt

Nu-i chip nici ființa dragă
Pe deplin să te-nțeleagă,
Tot mai e ceva ascuns.

Mai rămâne-ntr-o iubire
Câte-o sfântă-ndatorire
Și de dat câte-un răspuns

Și mă hrentuiește vântul
Dinadins pe tot pământul
Ca să nu-mi găsesc vreun rost.

În ținuturi depărtate,
Ești mai mult de jumătate
Din întregul care-am fost.

Și te caut cu privirea
Unde-ai răsădit iubirea,
Rătăcind pe-același drum

Cum de nu-mi răsai în cale
Pe-nflorita vieții tale
Cu un braț să te sugrum?

Să se zguduie pământul
Să deschidă Raiul Sfântul
Ca la cel dintâi sărut.

Dintre toate câte-avură
Ochi, și inimă, și gură
Tocmai Raiul l-au pierdut

De-ar veni iar vremea bună
Să fim din nou împreună,
Să dăm timpul înapoi

La văpaia cea din vatră
Ori în sfânt lăcaș de piatră
Astfel să-mpietrim și noi.

„Le mythe de l’eternel retour”

Am fost și eu iubit de zei
Și, locuind în plin azur,
Am căutat în vagi idei :
„Le mythe de l’eternel retour”

Știind însă cum m-am născut
Și traiul că mi-i efemer,
Ades mă simt atras de lut
Cu mult mai mult însă de cer.

Trudit de-atâtea osteneți
Pe drumuri spre necunoscut,
Cu poticneli și îndoieli,
O iau mereu de la-nceput.

Nu știu cât este-n noi pământ
Și cât din noi e-albastru pur,
Astfel și-a dobândit veșmânt
„Le mythe de l’eternel retour”.

La izvoarele luminii

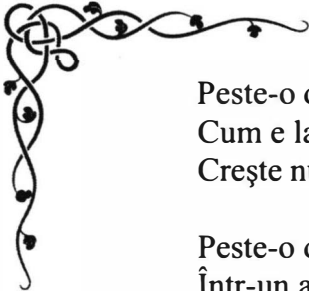
Peste timp și peste tine
Au crescut vorbe străine,
Să le smulgă, n-are cine.

Iar în vraiștea grădinii,
La izvoarele luminii,
Se învâlmășiră spinii.

La mijloc de rău și bine
Dorul nici el nu mai vine
Că s-a-ndepărtat de sine.

Cade câte-un strop de ploaie
În pustia de odaie
Peste-a inimii văpaie.

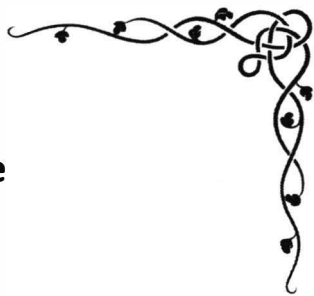
Într-un pom ca-ntr-o Cetate
Cu averile prădate
Ghionoaia cuie bate.

Peste-o dragoste vicleană
Cum e lațul de liană
Crește numai buruiană.

Peste-o dragoste nebună,
Într-un asfințit de lună,
Înflorește mătrăgună.

Ca o pasăre rănită
Trece viața netrăită
Și dragostea ne-mplinită.

Amăgire

M-am lipsit, un timp, de nemurire
Ca să-mi dai o oră de iubire,

Să-mi aduci, în neguri, zi cu soare
Să mă-nveți, în taină, cum se moare.

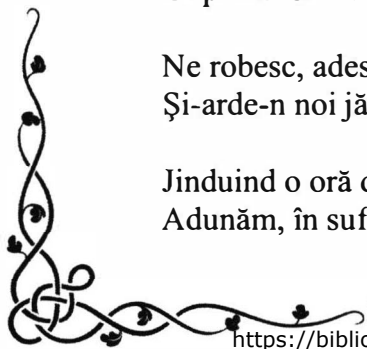
Mângâiat de-o rază ca de-o mână
Eu să am un vis la îndemână,

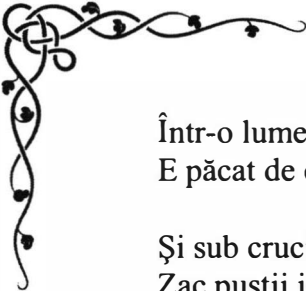
Să presar din pulberea lactee
Licurici pe lumi de curcubeie

Și să fac, din clipele furate,
Clipa noastră de eternitate.

Ne robesc, adeseori, ființe
Și-arde-n noi jăratric de dorințe

Jinduind o oră de iubire
Adunăm, în suflet, cimitire.

Într-o lume rău alcătuită
E păcat de clipa irosită

Și sub cruci și ele putrezite
Zac pustii iubiri neîmplinite.

Alean

Degetele vântului
părul îți mângâie
și în plânsul cântului
izul de tămâie;

flacăra privirilor
focul întetește,
oful despărțirilor
inima rănește;

în suspinul dorului
dulce e veninul,
țipătul cocorului
prevestește chinul;

farmecul cuvântului
mântuie aleanul
și puterea cântului
vântură oceanul.

Mai sunt femei cu suflete frumoase

Mai sunt femei cu suflete frumoase
Și-n lume câte-o oază de iubire,
Adesea, e de-ajuns doar o privire
Ca fulgerul în nopți întunecoase.

În clipa-aceea de dumnezeire
Le uiți de tot pe cele mincinoase
Ori pe acele care trag foloase
Și-s mercantile, cu deosebire.

Dar doamna care-acum îmi umple gândul
Și-l înfrumusețează-nseninându-l
Ea, cu un prinț, mereu deschide balul.

Femeia care poate să inspire
E mai presus decât orice simțire
Și-n cinstea ei se-nalță Taj Mahal-ul.

Nehotărâre

Să înțeleg că vrei să vin
Să stăm cuminți, noi înde noi,
Și-așa, într-un acord deplin,
Să ne dăm ceasul înapoi?

Să înțeleg că vrei să plec
Să vezi dacă-am uitat să plâng
Când ale vieții valuri trec
Alunecând, alunecând.

Dar și tu tot femeie ești,
Adică un mister întreg,
Și, de te plângi ori de zâmbești,
Eu nu am cum să te-nțeleg.

Aș vrea cu tine să petrec
Un zbor înalt pe-un cer senin
Și aș veni, să nu mai plec,
Și aș pleca să nu mai vin.

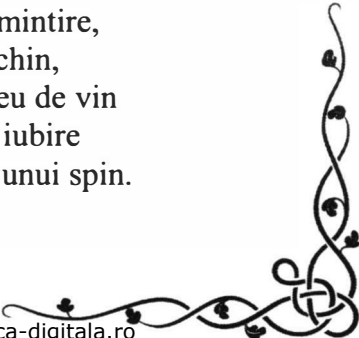

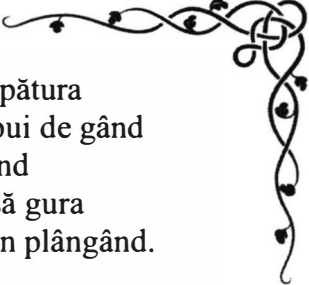
Nostalgie

Ești floarea mea din altă clipă
Sădită-n mâna de pământ
Ești versul unui cântec sfânt,
Ești îngereasca mea aripă
Și mierea-n trestii de cuvânt.

Tu ești descântec ce alină
Și izbucnire de cuvânt,
Ești zbor înalt din ramul frânt,
Izvor cu apă cristalină
Pentru-nsetatul care sânt.

Ești lacrima din amintire,
Zeița căreia mă-nchin,
Tu ești paharul meu de vin
Și ești o floare de iubire
Crescută-n vârful unui spin.

Mai simt și-acum înțepătura
Și-mi sângerează-un pui de gând
Rănit de lujerul plâpând
Atunci de dor mi-i arsă gura
Și mă trezesc din somn plângând.

Pentru tine

Pentru tine câmpul înverzește
Și în ceruri se aprinde Luna,
Pentru tine Timpul se oprește
Și „acum” se face „totdeauna”.

Pentru tine-n mine izvorăște
Un pârâu cu ape cristaline
Și, în suflet, tainic înflorește
Liliacul numai pentru tine.

Vremea încă nu e toată toarsă,
Nuferi mai răsar în ape line,
Pentru tine mai vin cale-ntoarsă
Și mai am o inimă în mine.

Râu de argint

Ca-ntr-o apă curgătoare
Tu te oglindeai în mine
Iar în unda sclipitoare
Nimeni n-are loc de tine.

M-agitai la suprafață
Ori îmi tulburai abisul,
Chiar sub pojghița de gheață
Dormita-n adâncuri visul.

Într-o toamnă ca niciuna
Se porni-ntr-o doară vântul
Și te-a dus pe totdeauna
Unde nu-mi ajunge cântul

Râul sufletului seacă,
Nu mai pot să-ți fiu oglindă,
Valul vremii mi te-neacă,
N-are cine să te prindă.

Speranța

Visurile albe nu mai cresc în noi,
Jefuit de nuferi ni-i azi lacul
Și, dintr-unul, suntem iarăși doi
Când, din lună mușcă vârcolacul.

Vântul este mânios mereu,
Plopii, de furtună, se îndoiaie
Și pe ceruri nici un curcubeu
Nu mai vrea să iasă după ploaie.

Roua plânge singuratici zori,
Întristată-i floarea de cicoare
Dar mai vine-un înger uneori
Să ne-aducă un crâmpei de soare.

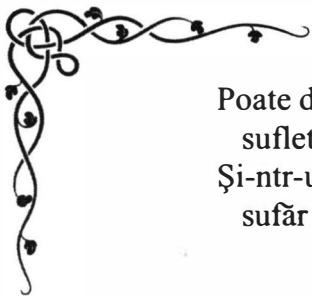
Suffero ergo sum

Cum mă sorb întruna
limpezi depărtări,
Aș pleca odată
peste mări și țări.

Să nu știe nimeni
unde am ajuns,
Dacă știe iarba
mi-este de ajuns.

Și de știe vântul
rătăcind pe munți,
Vor veni la mine
îngerii desculți.

Vor urca în slavă
cânt de ciocârlii
Și-ntr-o zi anume
glasuri de copii.

Poate de aceea
sufletul mi-i trist
Și-ntr-un colț de lume
sufăr deci exist.

Vara visurilor mele

Zbor pe zarea cristalină,
Vântul adia prin iniști,
Tu păraai o mare lină
Eu – un munte de neliniști.

Noap̄tile de farmec pline
Mai mereu erau prea scurte,
Din săruturi mai puține
Se iscau cu mult mai multe.

Soarele-și stingea tot focul,
Ziua se făcea beteagă
Și ne părăsea norocul
Când ți-era lumea mai dragă.

Visurile-mi sunt cărunte
Și îmi sună trist cavalul
Iar la poala unui munte
Plânge, zi și noapte, valul.

Ce bine-i...

Ce bine-i să te văd de dimineață
Să aflu că ești fericit cu mine,
Simt că-ți pulsează sângele în vine
Și c-al meu zâmbet parcă îți dă viață.

Hai să ne facem zilele mai pline
Și să ne săturăm de-a lor dulceață,
Când mările și-oceanele îngheață,
Noi să plutim pe-un cer cu ape line.

Hai vino să ne pregătim de cină
Că ți-am adus de toate din grădină
Și să lăsăm mâhnirile la ușă.

De când a început povestea noastră
Îmi place c-arunci cheia pe fereastră
Și-ți vine dragostea ca o mânășă.

Dacă-ai fi...

Dacă-ai fi o lebădă pe ape
Lunecând sub cer cu lună plină
Mi-aș trimite cerbii să se-adape
Ispitiți de cuibul de lumină.

Lotuși grei ar înflori-n tăcere
Și ar bate iar din aripi dorul
Să-mi aline-n suflet o durere
Când se pierde-n depărtări cocorul.

Dar a fost așa, să fii femeie,
Când blestem, când ură, când iubire
Și străluminare de idee
Pe o mare neagră-n neclintire

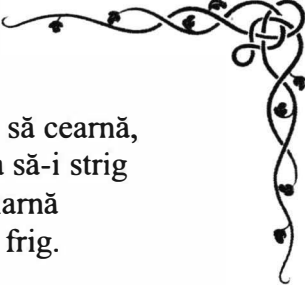
Pasul timpului

Plutea peste-amândoi, iubito,
Mireasma florilor de ieri
Când toamna noi am întâlnit-o
Pe la sfârșitul unei veri.

Ne-nvăluie umbre tăcute
Precum al mamei drag alint,
Arama vremilor trecute
Ni se preschimbă în argint

Iar ceru-i un obraz de maur
Și stelele curând pălesc,
Pe lacul plin cu flori de laur
Cinci grații albe lin plutesc.

Pășim pe-alei cu frunze moarte
Și mi se pare că-i un vis,
Că pașii noștri-or să ne poarte
Chiar spre intrarea-n Paradis.

Dar primii fulgi încep să cearnă,
N-am cui durerea mea să-i strig
Că vine iar un val de iarnă
Și ne aduce-un râu de frig.

Presimt că va veni năpasta
Cum pasul timpului ascult
Și te urăsc în seara asta
Ca mâini să te iubesc mai mult.

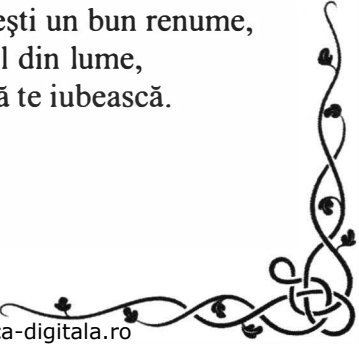
Cinci fericiri...

Cinci fericiri în viață-ți pot fi date:
Întâi, să ai o bună judecată,
Să izbândești de fiecare dată,
Să ai simțire-apoi și sănătate;

Să îți păstrezi onoarea nepătată
Și să ai bunuri binecuvântate,
Să ai și bani dar și gândiri curate
Iar pe-al tău cer să nu ai nori vreodată.

Și totuși, Platon nu are dreptate
Că, chiar atunci când crezi că ai de toate,
Ceva tot s-ar putea ca să-ți lipsească.

Degeaba-ți dobândești un bun renume,
Zadarnic ai tot aurul din lume,
De n-ai pe cineva să te iubească.

Floarea neuitării

Luna-și linge degete de miere
Dintr-un fagur poleit cu-argint,
Râd, sub geamuri, muguri de alint
Înflorind ca raza de-nviere.

Noaptea caldă toarce albe fire
Dintr-un caier prins în infinit
Înălțând înspre nemărginit
Unde pământene de iubire.

În astfel de noapte iar învie,
Răsărită-n trupul de pământ,
Rana vie a unui cuvânt
Ce-a făcut din viața-mi rană vie.

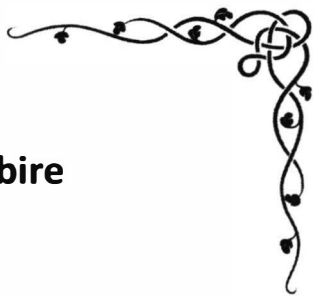
Ne cunoaștem dintr-un vis

Ne cunoaștem dintr-un vis,
Era, parcă, primăvară,
Tu intrai în Paradis,
Eu fusesem dat afară.

Dar ne-am regăsit în vis,
Era, data asta, vară,
Eu intram în Paradis,
Tu fuseseși dat-afară.

Apoi, iarăși, tot în vis,
Într-o toamnă ne găsirăm,
Furișați în Paradis,
Ne iubirăm! Ne iubirăm!

Și ținu întregul vis
Cât stă iarna pe coline...
Rătăcesc prin Paradis
Însă nu mai dau de tine.

O oră de iubire

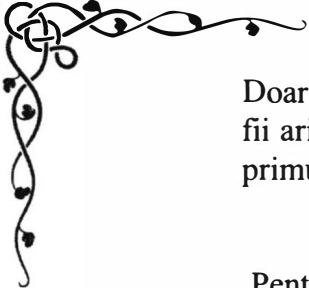
Ia-mi din noapte
cât se poate
și, din suflet, jumătate.

Fă-mi zi plină
de lumină
luciferică și lină.

Umple-mi firea
cu simțirea
ce o dă numai iubirea.

Mă-nfioară
c-o vioară
ca o rană să mă doară.

Doar o clipă
fii aripă,
primul zbor ce se-nfiripă.

Pentr-o noapte
și o moarte
ia-mi pe celelalte toate.

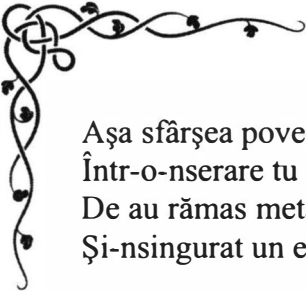
Poveste de iubire

Ploua cu epitete peste tine,
Metafore în păr îți străluceau,
Treceau prin comparații dulci suspine
Și-n ochii tăi fântâni m-ademeneau.

Hiperbole veneau la întâlnire,
Lumina lunii se-ntețea albind
Și în povestea noastră de iubire
Ciopor de ciute se vedeau venind.

Cu pătimașa ta îmbrățișare
Mă-nfiorai și mă cutremuram,
În strălucirea razei selenare,
Tu floarea mea de liliac erai.

Dar într-o noapte, ca o prevestire,
O cucuvea mi s-a izbit în geam,
Voia, pesemne, ca să-mi dea de știre
Că-n drum de lacrimi chiar atunci mergeam.

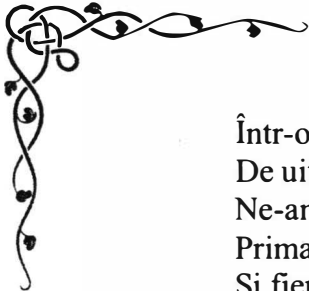
Aşa sfârşea povestea despre tine:
Într-o-nserare tu n-ai mai venit
De au rămas metafore puține
Și-nsingurat un epitet rănit.

Trei anotimpuri

Ce mai tineri!
Și ce timpuri!
Erau patru anotimpuri:
Toamna, iarna – apoi
Și vara
Și tu însăși
Primăvara.

Ne-alunga din stradă
Ploaia
Dar ne-adăpostea
Odaia
Și citeam aceeași
Carte
Tu de-o parte,
Eu de-o parte.

Într-o clipă
De uitare
Ne-am dat
Prima sărutare
Și fierbeam
Cum fierbe mustul
Că mai dulce
Era gustul.

Și, cum ne-ascundea
Odaia,
De zâmbeai,
Stătea și ploaia.

Ce mai tineri!
Și ce timpuri!
Și-au rămas
Trei anotimpuri...

Vino într-o înserare

Ninge-mă cu vorbe calde
Moi ca puful de zăpadă
Cât în noi un foc mai arde
Și-nflorește o livadă.

Plouă-mă cu mângâiere
Cât mai sta-vom împreună
Și-n crepusculul de miere
Cânt de pasăre răsună.

Mai adie-mi cu privirea
Inima de dor cercată,
Fă, din jar mocnit, iubirea
Flacăra de altădată.

Vino într-o înserare
Și, ca-n viață, zi-mi pe nume,
Să mai văd, la lumânare,
Ce mi-a fost mai drag pe lume.

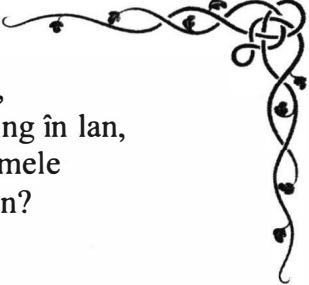

Cântec

Când eram fecior la tata,
Frunză verde prinsă-n ram,
De la el luam răsplata,
Numai când îl supăram.
Când eram fecior la mama,
Foaie verde baraboi,
Fetelor furam năframa
Dar le-o dam noaptea-napoi.

Nalte ori mai mititele,
Fetele cu mere-n sân,
Mă chemau să mușc din ele,
Și mușcam...dar nu hapsân.
Cât era noaptea de lungă,
Frunză verde măr domnesc,
Am iubit cât să mi-ajungă
Da-i păcat că-mbătrânesc.

Zilele se trec și ele,
Macii-aprinși se sting în lan,
Unde-s dragostele mele
Și cu vara de mai an?

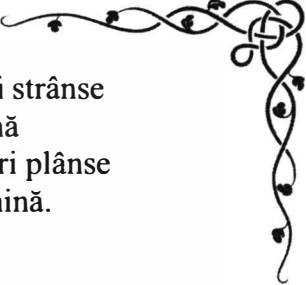
Mă întorc pe drumuri plânse

Când, pe-ntinderi necuprinse,
Urme-mi caută privirea,
Râu de lumânări aprinse
Priveghează amintirea.

Prin pădure caut semne
Să mă iau pe după ele
Dar, pe unde tăiam lemne,
Azi abia adun surcele

Și mă tem că nu mă lasă
Vremea rea, mânca-o-ar gaia,
Să-mi duc sarcina acasă
Ca să-mi încălzesc odaia.

Melcul lunii coarne scoate
Ca să-mi văd viața pribeagă
Și-mi adun bucăți de noapte
Ca să-mi iasă una-ntreagă.

La un foc de vreascuri strânse
Cineva-n sfârșit să vină
Și mă-ntorc pe drumuri plânse
Poate dau de vreo lumină.

Dănuire

N-am mai ieșit de-o viață la plimbare
Pe-o pajiște, într-un decor regal,
Tu să-mi aduci în suflet alinare
Și-o pasăre să cânte-un madrigal.

În ochii tăi e-a toamnei depărtare
Pe-un răsărit de ruginiu frunziș
Și un răspuns tacit la o-ntrebare
Privind viclean la mine pe furiș.

Ne cearcă blând pe amândoi regretul
Că nu mai suntem azi frumoși nebuni
Când marea-și trage valul cu încetul
Pe stânca netezită de furtuni.

Tu ești mereu în gândurile mele
Cât drumul nostru ține pe pământ
Iubirea mea va dăinui în stele
Și în altare cântec și cuvânt.

Te răsfățai...

Te răsfățai pe bolta cea senină –
Doar ne-am jurat să fim ca două stele –
Tu cea mai luminoasă dintre ele
Și inima de patimă mai plină.

Vei străluci și-n gândurile mele,
În toată vremea care va să vină,
Ca chipul lunii-n apa cristalină
Cu lacrimile-i unduind inele.

Ai fost izvorul tainic de căldură
Ori floarea care-a sângerat pe gură
Sub candela ce s-a aprins la cină

Iar dacă iarna cu tristeți va ninge,
Să nu te temi atunci când te vei stinge,
De te întuneci, îți voi fi lumină.

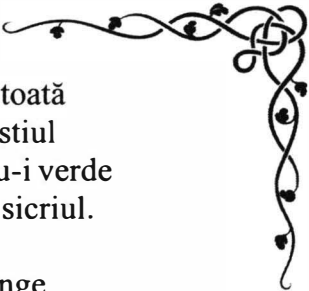
Îndurare

Îmi ascut iar pana,
umplu călimara,
Vine toamna vieții,
mi se duce vara.

Îmi deschid sertarul
și îmi scot hârtia,
Un cuvânt de-adio
murmură câmpia.

Mâna rece-mi trece
peste focul frunții,
Dincolo de dealuri
mă așteaptă munții.

Apa cristalină
adâncește vadul
Și c-un cânt de leagăn
ea îmi crește bradul.

Peste viața-mi toată
s-a întins pustiul
Iar din trunchiu-i verde
mi-or ciopli sicriul.

Cât pe mine ninge
cornul cel din lună,
Negrăit de dulce
glas de clopot sună.

Iar un zvelt mesteacăn
din pământ răsare
Ca să-mi stea la creștet
albă lumânare.

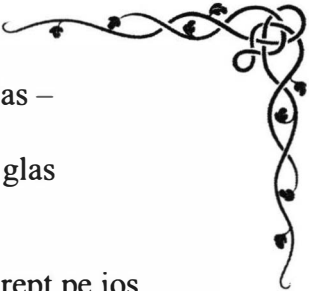
Lungul drum al zilei...

Din raiul meu cel pământesc,
plecat hoinar,
Eu de Edenul cel ceresc
n-aveam habar;

dar gândul mi-e îndurerat
ca de un spin
că, dintr-un vis adevărat,
nu-mi mai revin;

iar prin străini, dacă-am rămas,
sedus de-un gând
și-n mine-aș vrea să fac popas
din când în când;

trecu de-atuncea binișor –
îmi pare-un veac –
și nu m-am vindecat de dor
cu nici un leac;

atâtea semne-n urmă las –
mai pe ales –
și-ascult al clopotului glas
atât de des;

de pe-un tărâm mă-ndrept pe jos
spre celălalt
și-n suflet trece-un albatros
în zbor înalt.

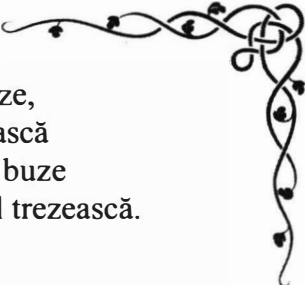
Rugăciune

Încălzește-mă tu soare,
Primește-mă tu, lună,
Fascinează-mă tu, floare,
Cornule, duios tu sună.

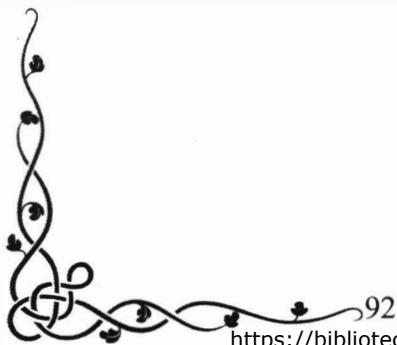
Codrile cu frunza deasă,
Ține-ți lupii tăi departe
Ca, pe calea cea aleasă,
Ei să nu-mi pătrundă-n carte.

Luminați-mă voi, stele,
Când voi fi pământ și iarbă,
Peste patimile mele
Doar Luceafărul să ardă.

Odihnește-mi, dulce noapte,
Visul adormit pe pernă
Și neliniștile toate
Fă-le liniște eternă

Înveliți-mă voi, frunze,
Inima să nu-mi răcească
Și doar șoapta de pe buze
Lungul somn să mi-l trezească.

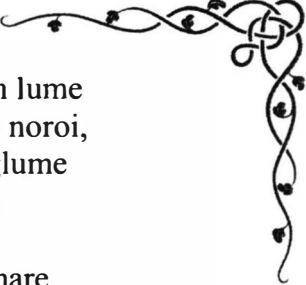
Spre Nirvana

Din strunele dezacordate
Noi cânturi nu mai izbucnesc,
Adeseori, chemări ciudate
Spre depărtări m-ademenesc.

Am să mai intru-ntr-o grădină
Crescută-n poala unui pisc,
În nopți târzii, sub lună plină,
Furtună-n inimă să isc,

Dar mai apoi să-mi aflu tihnă,
Să-mi plece gândurile roi
Iar din a mării neodihnă
Să-mi vină valuri înapoi.

Să-mi umplu sufletul de-arome,
Să rătăcesc pierdut pe-alei,
Să dau splendoarea unei Rome
Pe zâmbetul unei femei.

Să nu mă mai întorc în lume
Ca să mă-mproaște cu noroi,
Să uit de zgomote și glume
Și degradantele nevoi.

Prin ani o ultimă chemare
În suflet, tainic, a crescut:
Mi-e dor de liniștea cea mare
Din care viața s-a născut.

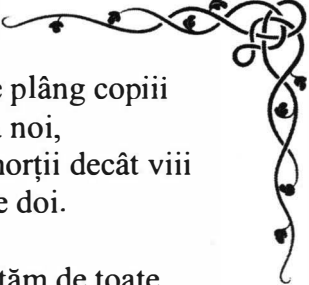
Vine-o vreme...

Vine-o vreme-a hainelor cernite
Când ne-apasă multele nevoi,
Când ființe dragi, neprețuite,
Făr-o vorbă, pleacă dintre noi.

Vine-o vreme, vremea suferinței
Care-ți ia speranța înapoi,
Vine-o vreme când ne mor părinții
Și ne plânge inima în noi.

Vine-o vreme când pe drum de lacrimi
Se adună alte lacrimi noi,
Vine-o vreme când uităm de patimi,
Când, lăuntric, noi rămânem goi.

Vine-o vreme când slăbești cu ochii,
Când sub stânca vieții te-nconvoi,
Când îmbraci hlamida sfintei Dochii
Și, prin oase, ți se-anunță ploi.

Vine-o vreme când ne plâng copiii
Și se uită-ndurerați la noi,
Când mai dragi ni-s morții decât viii
Și-i vedem alături câte doi.

Vine-o vreme când uităm de toate,
Când e-aproape viața de Apoi,
Vine-o vreme când nu se mai poate
Și în moarte dispărem și noi.

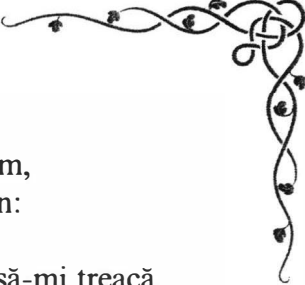
Lungul drum...

Un om trudit ducea în spate
O clipă de eternitate.
De-o vreme, îi trecuse vara
Și-i atârna prea greu povara.

Nici toamna n-a mai vrut să steie
Și-n loc să-i ia, mai vru să-i deie.
Înverșunată și străină
Chiar iarna se gătea să vină.

În piept se tânguiau litanii
Că prea îl gârboviră anii
Dar, cum privea nemărginirea,
Știa că și-a-mplinit menirea.

Și din lumina-i tremurândă
A dat și altora s-aprindă.
Tot dânsul cel din tinerețe,
Stătu în loc să-i dea binețe.

Și-n glas cu multă bunătate
Îl întrebă de sănătate.
Privind de-acum spre alt tărâm,
Răspunse, molcom, cel bătrân:

„Mă-nțepă-un junghi și, ca să-mi treacă,
M-așez puțin... Să mor oleacă!”

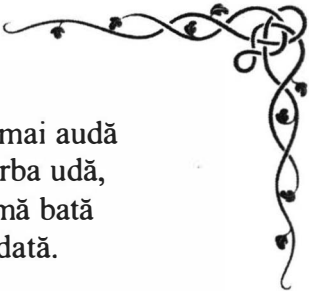
Epitaf

Fost-am fost pe lume eu
Dăruit de Dumnezeu
Cu o năfură de har
De aed și lăutar
Ca să plâng ori ca să cânt
Din caval și din cuvânt

Iar din grația divină
S-aduc floare de lumină
Că s-au plămădit în stele
Toate cântecele mele.

Aici cât am zăbovit,
Am urât și am iubit
Ca să fiu, prin poezii,
Mult mai viu decât cei vii
Și mă duc, de nu mai cânt,
Să-mi văd casa din pământ,

Nimeni să nu-mi mai audă
Plânsul de supt iarba udă,
Numai ploaia să mă bată
Și soarele... niciodată.

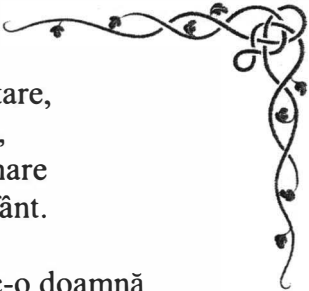
Despărțire

Sigur c-am să plec odată
Undeva, să nu mai vin,
Într-o noapte înstelată
Am să plec să mor puțin.

Voi lăsa în urmă toate
C-am să plec fără alai
Și-am să pun doar cât se poate
În bagajul pentru Rai.

De aceea, vă las vouă
Tot ceea ce am mai bun:
Soare blând și lună nouă
Că n-am unde să le pun.

Las luceferi și las stele
La lumina lor să stați,
Apele rămân și ele
Să n-aud că vă certați.

Vă mai las spre desfătare,
Păsările cu-al lor cânt,
Munții nalți și larga mare
Și pământul drag și sfânt.

Și-am să plec la braț c-o doamnă
Navigând pe mări de dor
Și-am să las pe-un cer de toamnă
Un lung țipăt de cocor.

Și-am să iau cu mine-ndată
Lacrimile strânse-n ploi
Și-am să las iubirea toată
S-o-mpărțiți voi înde voi.

La vârsta „crepuscului de miere” și a
„poemelor târzii.”...

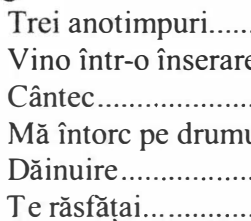
Cuprins

1 iunie 1946.....	5
Poveste	7
Poetul	9
Steaua poetului	10
Drumurile mele	11
Sfaturi.....	13
Rugăciune.....	14
Romantică	16
Nocturnă.....	18
Cântecul nopții	20
Cântec de lună	22
Aș pleca într-o ispită... ..	23
Ars amandi	25
Anamneză.....	26
De ești privighetoare, cântă.....	28
De-ar fi... ..	30
De-aș pune satul meu într-o pictură	32
„Pe culmile disperării”.....	33
„Nu regret, nu mă jelesc, nu strig”.....	34
La ușa care-i deschisă.....	36
Un rege.....	37
Încerci să mi te lezezi.....	38
Ia-mă, râule, cu tine.....	39
Hoinarul singuratic.....	40

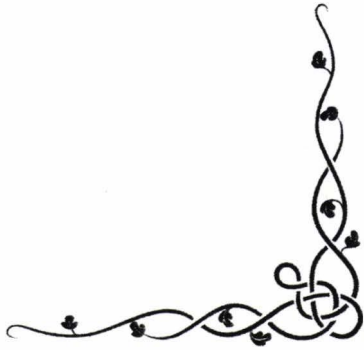

Frumosul	41
Focului i-i dat să ardă.....	42
Evanghelia după Iuda.....	44
Elogiul boemei	45
Dorința	46
Am vrut.....	47
Neîmplinire	48
„Le mythe de l’eternel retour”	51
La izvoarele luminii	52
Amăgire.....	54
Alean	56
Mai sunt femei cu suflete frumoase	57
Nehotărâre	58
Nostalgie	59
Pentru tine	61
Râu de argint	62
Speranța.....	63
Suffero ergo sum.....	64
Vara visurilor mele.....	66
Ce bine-i.....	67
Dacă-ai fi.....	68
Pasul timpului	69
Cinci fericiri.....	71
Floarea neuitării	72
Ne cunoaștem dintr-un vis	73
O oră de iubire.....	74
Poveste de iubire	76

Trei anotimpuri.....	78
Vino într-o înserare	80
Cântec.....	81
Mă întorc pe drumuri plânse	83
Dăinuire.....	85
Te răsfățai.....	86
Îndurare	87
Lungul drum al zilei.....	89
Rugăciune.....	91
Spre Nirvana.....	93
Vine-o vreme.....	95
Lungul drum.....	97
Epitaf.....	99
Despărțire	101

Tipărit la S.C. IRIMPEX S.R.L.
Bârlad – Str. C. Hamangiu nr. 15

De același autor:

- * *Descânțece de inimă rea*, Editura Panteon, Piatra Neamț, 1995
- * *Floarea de jar*, Editura Panteon, Piatra Neamț, 1996
- * *Flacăra de veghe*, Editura Sfera, Bârlad, 2000
- * *Dulcea mea Doamnă/ Eminul meu iubit, poezii*, Editura Sfera, Bârlad, 2002
- * *Cântecul toamnei*, Editura Sfera, Bârlad, 2003
- * *Mierea din trestii de cuvânt*, Editura Sfera, Bârlad, 2005
- * *Taina feciorului de împărat*, Editura Star Tipp, Slobozia
- * *Poeme târzii*, Editura Sfera, Bârlad, 2006
- * *101 sonete*, Editura Sfera, Bârlad, 2007
- * *Crepusculul de miere*, Editura Cronica, Iași, 2010
- * *Oul fermecat*, Editura Sfera, Bârlad, 2011

ISBN 978-606-573-077-9

<https://biblioteca-digitala.ro>